

În Dieceza Romano-Catolică a început Anul Providenței

PS Schönberger, episcop de Satu Mare, a emis o circulară, ce s-a citit în fiecare biserică a diecezei. Episcopul a reamintit enoriașilor realizările sinodului de la începutul anilor 2000, prezintă dezvoltarea planurilor pastorale până în prezent, dar dă și indicii referitoare la viitorul pastorației în dieceză.

PAG. 2

Orașul Bethleem se pregătește de Crăciun

În urmă cu un an, orașul Bethleem - locul Nașterii Lui Iisus Hristos - celebra cea mai mare sărbătoare a creștinătății printr-o scădere însemnată a numărului de violențe, fapt care a dus la creșterea numărului de pelerini și turiști. Anul acesta însă, celebrarea Nașterii Mântuitorului va sta sub semnul restricțiilor. Din cauza pandemiei, unele localități vor fi închise, iar altele, care chiar dacă funcționează, au fost puternic afectate de pandemie.

Liderii orașului au dat asigurări că tradiționalele ceremonii vor continua, chiar dacă, în această perioadă a anului, toată lumea își va îndrepta atenția către locul Nașterii Mântuitorului.

Primarul Anton Salman a declarat, pentru reprezentanții presei, că sărbătoarea Crăciunului nu va fi anulată anul acesta. Edilul chiar se îngrijește îndeaproape de bunul mers al decorării Pieței Manger, unde a asistat la montarea unui brad imens. "Anul acesta de Crăciun, Bethleemul va transmite un mesaj de speranță pentru întreaga lume, speranța că umanitatea își va reveni după această pandemie", a mai spus el.

Seria ceremoniilor a fost deschisă de către părintele Francesco Patton, care este și custode al Pământului Sfânt.

"Poate că legea laică ne interzice să sărbătorim așa cum am dori, având în vedere restricțiile, dar nimeni nu ne va opri să dăm expresie adevăratei semnificații a Crăciunului: aceea de a face un gest de iubire", a declarat și patriarhul Ierusalimului, Pierbattista Pizzaballa, potrivit The Guardian.

Tradiții și obiceiuri din Postul Crăciunului

În postul Crăciunului încep Șezătorile, când tinerii și bătrânii se întâlnesc pentru a învăța diferite meșteșuguri

Postul Crăciunului este unul din cele două mari posturi de peste an. Durează 40 de zile și începe în data de 15 noiembrie, sfârșindu-se în ajun de Crăciun, la 24 decembrie. În popor, se spune că postul Crăciunului ar fi fost poruncit de însăși Maica Domnului bătrânului Crăciun, deoarece a tăiat mâinile

celi care a înlesit aducerea pe lume a Lui Iisus Hristos, bătrâna Crăciunoaie.

Este o perioadă de abținere de la mâncăruri "de dulce", reținere de la păcate și de la vorbe păguboase și urâte înaintea lui Dumnezeu. Se ține în cinstea Maicii Domnului, care fugea și se ascundea de rușine

că a rămas grea cu Iisus, neștiind că este vorba chiar despre Mântuitorul întregii lumi. Acest post de 40 de zile este considerat o perioadă în care creștinii se pregătesc pentru bucuria sărbătoririi Nașterii Mântuitorului.

CONTINUARE ÎN PAGINA 4

Patriotismul sau sentimentul apartenenței (fragmente)

PAGINA 3

Scriitorul Ioan Nistor, la ceas aniversar

Născut într-o frumoasă zi de decembrie, în satul Prilog, poetul, profesorul, criticul literar Ioan Nistor ne amintește despre Ajunul de Moș Nicolae, mult așteptat mai ales de copii. În 5 decembrie, Ioan Nistor împlinește frumoasa vârstă de 72 de ani. Pasionat de literatură, membru al Uniunii Scriitorilor, fire meticuloasă, exigentă, bun maestru în orânduirea slovelor, Ioan Nistor este autorul a zeci de volume de versuri, critică literară și proză, bine primite de critica de specialitate, fiind prezent și într-o serie de antologii bilingve.

Colegii de breaslă îl caracterizează ca fiind un poet discret, pentru care poezia este o stare de dialog cu sine și care transformă verbul poetic în oglindă introvizoare.

În prezent are în lucru o serie de materiale de critică literară pe care le va reuni într-un volum.

La ceas aniversar, familia, prietenii, colegii de condei și "Informația Zilei", al cărei colaborator este, alături de membrii Cenaclului literar "Afirmarea", îi doresc multă sănătate, putere de muncă și realizarea proiectelor sale personale și în ale slovei scrise, chiar și la anii pensiei.

"La Mulți Ani!"

Franța acordă subvenții pentru biciclete și în 2021

Guvernul francez consideră că a fost o măsură de succes prelungirea perioadei în care se acordă subvenții pentru repararea bicicletelor. Măsura va fi în vigoare până în anul 2021, luna martie. Este vorba de suma de 50 de euro care s-au acordat, până acum unui număr de peste 1 milion de francezi.

Scopul autorităților a fost de a găsi mijloace alternative de deplasare. Măsura a fost luată încă din primăvară, după prima carantină impusă.

"După acest al doilea lockdown, guvernul vrea să încurajeze cetățenii francezi să folosească bicicleta pentru a se deplasa. Subvențiile alocate a pus 500.000 de oameni înapoi în șauă", a declarat ministrul Mediului, Barbara Pompili, cu ocazia unei vizite la un centru de instruire privind mecanica bicicletei din Paris.

Oficialul este de părere că în jur de 500.000 de cetățeni din totalul celor care au beneficiat de subvenție, foloseau acest mijloc de transport foarte rar sau deloc. Intenția Guvernului este ca procentul cetățenilor care se deplasează cu bicicleta, să se tripleze. Ministrul francez pentru Mediu a declarat că, în următorii 3 ani se va lansa un program în valoare de 30 de milioane de euro, prin care se vor construi în jur de 20000 de spații destinate parcurii bicicletelor celor care fac naveta zilnic cu acest mijloc de transport.

Wallis Simpson, femeia pentru care un rege a renunțat la poporul său

O poveste de dragoste care a șocat o lume întreagă

Regele Edward al VIII-lea a renunțat la tronul său, la coroană doar pentru a fi cu femeia pe care o iubește. Cine este această femeie și, mai ales, de ce Edward nu a reușit să o păstreze atât pe ea cât și coroana?

PAGINA 5

Murăturile, sursa de sănătate din camera noastră de mii de ani

PAGINA 7

Fitoterapia și stimularea imunitară

PAGINA 6

Publicație finanțată de

MINISTERUL CULTURII

EVENTIMENT

Dragi Frați și Surori, nu putem uita anul 2004, cu jubileul celor 200 de ani de la întemeierea diecezei noastre. Încoronarea suitei de manifestări a constituit-o închiderea Sinodului Diecezan proclamat de episcopul de fericită amintire Pál Reizer. În vederea menținerii elanului din timpul lucrărilor de pregătire și închidere a Sinodului, am și lansat din următoarea primă duminică a Adventului seria planurilor pastorale. Am elaborat un ciclu de planuri pastorale pe 10 ani - probabil mulți ne amintim de acest eveniment - ca în primii 5 ani să ne scufundăm în Dumnezeu, iar în următorii 5 să ieșim la suprafață în slujirea aproapelui - așa cum ne-a recomandat la acea vreme și profesorul de teologie austriac Paul Zulehner.

Bela I Campionul a devenit rege al Ungariei în 6 decembrie 1060

Bela I Campionul sau Bizonul, după cum era supranumit, a fost fiul ducelui Vazul, unul din verii lui Ștefan I, primul rege al Ungariei. Se presupune că mama sa făcea parte din clanul Tatony și a fost soția sau concubina lui Vazul, care trăia încă după tradițiile păgâne ungare. Bela I Campionul a fost conducătorul Ungariei din 1060, până când a trecut la cele veșnice, în anul 1063. Era membru al ramurii tinere a Casei Arpad. Trebuie menționat că a petrecut 17 ani în Polonia, fiind exilat la curtea regală. A revenit în țara natală în anul 1043, la solicitarea regelui Andrei, care l-a făcut duce peste o treime din regat și l-a proclamat urmaș al tronului. Acest lucru s-a schimbat după ce i s-a născut primul fiu regelui Andrei, pe nume Solomon. Astfel, primul născut a devenit moștenitorul la tron. Bela a refuzat să accepte noua situație și s-a răscolit împotriva propriului frate, pe care l-a învins. Cu toate acestea, Bela I Campionul nu a reușit să își urce pe tron propriul fiu.

De menționat este faptul că ducele Vazul a avut o tentativă de a-l pune pe regele Ștefan, fapt pentru care a fost executat în anul 1037. Mai întâi de a fi ucis, ducele a fost orbit, prin turnarea de plumb topit în urechi. Astfel, cei trei fii ai săi, Bela I, Levente și Andrei au fost nevoiți să fugă din țară și au ajuns, în primă fază, în Boemia. Apoi, au ajuns în Polonia, unde Bela a rămas la curtea ducelui. Tot acolo, Bizonul s-a căsătorit, însă frații lui s-au stabilit la Kiev, călătorind spre Est.

În Polonia, Bela I a învățat arta războiului, devenind un comandant militar de succes, sub comanda lui Mieszko al II-lea Lambert. Aceasta a fost perioada în care și-a căpătat renumele "Campionul".

În unele cronici este consemnat faptul că, atunci când liderul triburilor pomeraniene l-a convocat la luptă corp la corp pe Mieszko, Bela a acceptat provocarea în nume propriu. Astfel, Bela a devenit omul de încredere al lui Mieszko și, totodată, și ginerele său.

Cronicile vremii nu menționează care este numele soției lui Bela. Istoricii nu-l cunosc cu certitudine. Unii cred că este vorba despre Rixa / Richeza, alții spun că este vorba despre Adelaide. În orice caz, acesta i-a dăruit mai mulți copii. Când Béla a murit într-un accident, când tronul său din lemn s-a rupt. După moartea lui Béla, împăratul Henric al IV-lea l-a instalat pe tronul Ungariei pe Solomon, iar fii lui Bela au fost nevoiți să se refugieze în Polonia.

L. F.

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef suplimente - Adriana Zaharia (Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15

Satu Mare, cod 440012

Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

În Dieceza Romano-Catolică de Satu Mare a început Anul Providenței

PS Schönberger episcop de Satu Mare a emis o circulară, ce s-a citit în fiecare biserică a diecezei

După cum am arătat și într-una din paginile de religie ale cotidianului nostru, Informația Zilei, conform calendarului liturgic romano-catolic, odată cu Adventul a început noul an bisericesc. În ajunul noului an bisericesc, pe 29 noiembrie Dieceza Romano-Catolică de Satu Mare începe și realizarea următorului plan pastoral, cu titlul Anul Providenței.

Cu prima duminică a Adventului, în Dieceza Romano-Catolică de Satu Mare se încheie Anul Harului și începe Anul Providenței. În legătură cu acesta, PS Eugen Schönberger episcop de Satu Mare a emis o circulară, ce s-a citit în fiecare biserică a diecezei. În circulara sa, episcopul a reamintit enoriașilor realizările sinodului de la începutul anilor 2000, prezintă dezvoltarea planurilor pastorale până în prezent, dar și indicii referitoare la viitorul pastorației în dieceză.

„Începem un nou an liturgic. Ne-am obișnuit deja să facem, în aceste momente, o trecere în revistă, pentru că este bine să ne amintim de unde am pornit. În același timp, în prima duminică de Advent, privim înainte și facem cunoștință cu noul an tematic pastoral și obiectivele acestuia.

Jubileul celor 200 de ani de la întemeierea diecezei

Dragi Frați și Surori, nu putem uita anul 2004, cu jubileul celor 200 de ani de la întemeierea diecezei noastre. Încoronarea suitei de manifestări a constituit-o închiderea Sinodului Diecezan proclamat de episcopul de fericită amintire Pál Reizer. În vederea menținerii elanului din timpul lucrărilor de pregătire și închidere a Sinodului, am și lansat din următoarea primă duminică a Adventului seria planurilor pastorale. Am elaborat un ciclu de planuri pastorale pe 10 ani - probabil mulți ne amintim de acest eveniment - ca în primii 5 ani să ne scufundăm în Dumnezeu, iar în următorii 5 să ieșim la suprafață în slujirea aproapelui - așa cum ne-a recomandat la acea vreme și profesorul de teologie austriac Paul Zulehner. Grupul de lucru al Biroului Pastoral a asigurat în mod constant stimulentele și temele elaborate pentru cei care au dorit să se racordeze la aceste programe. Cei 10 ani au trecut rapid și, ceea ce am experimentat în acest răstimp, a fost realitatea că lumea noastră se transformă mult mai repede și este cu siguranță destul de dificil să răspundem la noi și noi provocări pe baza unui concept de acum 10 ani. De aceea, următoarele două planuri pastorale elaborate au fost restrânse la câte 2 ani, având ca teme Dăruirea de sine, respectiv Comuniunea în Cristos. Acestea au fost urmate de Anul Harului planificat pentru o perioadă de 3 ani” - scrie episcopul Eugen Schönberger despre munca pastorală de după sinod.

S-a pus mare accent pe întâlnirile de aprofundare a credinței

În Anul Harului s-a pus mare accent pe întâlnirile de aprofundare a credinței, exercițiile spirituale pe care doresc să le continue și în viitor: „La întâlnirile pentru aprofundarea credinței ne-am străduit, în cadrul unor grupuri, cu ajutorul caietelor care au abordat diferite teme, să ne îmbogățim în cunoaștere și spiritualitate prin intermediul schimburilor de impresii. Aceste întâlniri pentru aprofundarea credinței ne-au invitat la o

În circulara sa, episcopul a reamintit enoriașilor realizările sinodului de la începutul anilor 2000, prezintă dezvoltarea planurilor pastorale până în prezent, dar și indicii referitoare la viitorul pastorației în dieceză

minunată aventură - preoți, călugări, călugărițe și laici deopotrivă. Drumul pe care l-am parcurs împreună a fost frumos. Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru toate harurile de care am avut parte în toți acești ani! Din păcate, ultimul an nu s-a bucurat de succesul planificat, întrucât a intervenit epidemia de coronavirus. Cea mai mare parte a întâlnirilor și programelor planificate nu a mai avut loc. Dar nici acest impas nu ne-a împiedicat în convingerea fermă că eforturile trebuie continuate. Temele întâlnirilor pentru aprofundarea credinței au fost elaborate astfel încât, atunci când vom avea din nou posibilitatea să ne întrunim, activitatea să meargă mai departe.”

În următorii trei ani, Dieceza meditează asupra Providenței Divine, iar motoul este „În palma lui Dumnezeu”; „Anunțarea noului nostru plan pastoral va fi făcută, de asemenea, în acest an într-un mod ieșit din comun. Nu putem organiza Zilele Pastorale, care ar fi constituit o ocazie solemnă de închidere a Anului Harului și o proclamare a noului an tematic, dedicat Providenței Divine, cu o durată de 3 ani. Planul pastoral al Anului Providenței, care demarează în prima duminică din Adventul anului 2020, conferă, de fapt, ”un nume și un chip” credinței noastre în providență. Prezintă, explică și, în același timp, conștientizează în câte moduri și cât de creativ este Dumnezeu Întreit în viața noastră, a tuturor.

Fișa de conținut a ciclului de trei ani este următoarea: Dumnezeu cel Providențial, prin creația Sa unică și neîntreruptă, vrea omul, pe care, nu doar că l-a creat, îl creează, ci îl însușește și îl susține. Iar pentru om vrea viață în comunitate - ca familie, națiune, societate și Biserică.

Motoul anului tematic este: În palma lui Dumnezeu, iar simbolul Anului Providenței, pe care îl putem întâlni pe așe, calendare, autocolante pentru lumânări, este menit să reprezinte acea unitate dinamică și armonie launtrică, care izvorăsc din unitatea ontologică a creației și providenței, din dragostea eternă a lui Dumnezeu.

Dragostea lui Dumnezeu îmbrățișează cu delicatețea tandrețe lumea creată. Aceasta este reprezentată de mâna - simbol al dragostei Sale smerite, aplecate spre noi și al bunătății Sale dătătoare de

viață - care menține unită întreaga compoziție.

În palma lui Dumnezeu - așa cum citim în motto - este purtat omul creat după chipul și asemănarea Sa, care prin viața, munca, rugăciunile sale îi mulțumește lui Dumnezeu pentru frumusețea, bogăția lumii create. Acest lucru este reprezentat de mâinile ridicate pentru rugăciune și mulțumire.

Și culoarea speranței, verdele, apare pe așe, care simbolizează nu doar lumea văzută, ci și viața eternă. Căci Dumnezeu, nu doar că îl cheamă la viață, îl păstrează, îl animă pe om, ci ar dori să-l răsplătească cu viață veșnică. Cristos s-a făcut om și a acceptat vulnerabilitatea și fragilitatea existenței umane, ca să ne dăruiască, tuturor aceluia care au trăit aici pe pământ crezând în El, libertatea copiilor lui Dumnezeu și să pregătească un loc în împărăția veșnică a Tatălui.

Creația, providența și viața eternă sunt manifestările aceleiași iubiri divine a Sfintei Treimi, prin a cărei realitate, primită în inimile noastre, putem deja experimenta aici și acum gustul fericirii cerești. În acest sens ar vrea să ne ajute cei trei ani tematici care stau în fața noastră, pe care i-am numit Anul Providenței.

Deși recordarea comună Anul Providenței din cadrul Zilelor Pastorale ce preced prima duminică din Advent nu va mai avea loc, vrem să compensăm această întâlnire de îndată ce circumstanțele o vor permite. Atunci va exista posibilitatea ca părinții parohi însoțitori ai grupurilor precum și credincioșii participanți să se familiarizeze cu materialele care ajută la tratarea anului tematic.”

În circulara sa, episcopul Eugen Schönberger încurajează enoriașii în vremurile grele și explică noțiunea Providenței Divine: „Sfântul papă Ioan Paul al II-lea și-a început pontificatul cu această exclamație încurajatoare: „Fraților, nu vă temeți!” El, care a trecut prin ororile celui de-al II-lea război mondial, prin ateismul, brutalitatea și nedreptățile regimului comunist care a urmat, L-a descoperit pe Dumnezeu personal, consacrandu-și Lui întreaga viață ca preot, episcop, iar apoi ca papă. Încurajarea sfântului papă este și astăzi la fel de actuală. Suntem plini de teamă, îngrijorare, nesiguranță. Cred că este deja timpul să primim la Dumnezeu purtător de grijă și să ne confruntăm cu învățătura Bisericii despre Providența Divină.

Credem că Dumnezeu, care a creat lumea și tot ce cuprinde aceasta, își înfăptuiește neîncetat planul Său perfect, atunci când o susține, o protejează și o conduce. Această lucrare o numim Providență Divină. Voia Sa se îndeplinește întotdeauna, dar se pune întrebarea dacă noi - făpturile sale inteligente - dorim să ne conformăm, să fim părtași ai acestei mari opere. Cu sau fără noi, scopul creației se realizează - gloria lui Dumnezeu și fericirea eternă a oamenilor. Dumnezeu a atribuit un loc și o sarcină tuturor, lucrurilor importante sau chiar nesemnificative. Planul Său cuprinde și cele mai mici detalii. El a calculat interacțiunile și conexiunile, legile naturii, ba chiar și libertatea omului. Aceasta este culmea măiestriei.

Alături de noi este un Dumnezeu care ne iubește și vrea să ne mântuiască

Probabil se cunoaște cum sunt țesute covoarele persane care acoperă în întregime pereții. Covorul persan este întins într-un cadru uriaș în timpul confecționării. Pe scările și cadrele din spatele covorului sunt așezați copii, care ajută la muncă. Maestrul lucrează la culori pe față și le strigă copiilor instrucțiunile. Se poate întâmpla ca unul dintre ei să facă o greșală. Se știe că tocmai aceste nereguli atestă cel mai bine autenticitatea covoarelor persane. Și ce se întâmplă dacă băieții comit o greșală majoră? Se spune că, în cele mai multe cazuri, meșterul nu le poruncește copiilor să îndepărteze firele necorespunzătoare. Dacă este un artist adevărat, încorporează defectul în tipar.

Cât de minunat reflectă acest fapt stilul de lucru al lui Dumnezeu! Noi oamenii lucrăm pe partea din spatele covorului și nu suntem în măsură să urmărim alcătuirea modelului. Noi înșine știm de câte ori țesem firul necorespunzător, de obicei cel negru, acolo unde Dumnezeu poate ar fi dorit roșu, galben sau alb. Mai mult decât atât, și lucrătorii așezați lângă noi greșesc. De câte ori nu ne ia ispită în stăpânirea ei și strigă: Există cineva pe partea cealaltă a covorului? Sau trebuie să repar singur încurcătura pe care am provocat-o eu și semenii mei? Și aceasta este o întrebare pentru mine: cât de mult trebuie modificată lucrarea dinainte planificată a Maestrului? Căci opera nu mai este cu siguranță așa cum a imaginat-o. Totuși sper - întrucât este un artist formidabil - că nu am stricat în întregime acel covor persan care înseamnă viața mea. Atunci când creația va fi complet terminată, Maestrul o va da jos de pe soclu și mă va pune înaintea operi pline de măreție. Abia atunci voi fi cu adevărat uimit de modul în care a reușit, cu uriașa sa capacitate creatoare, să mă împiedice să-I distrug complet capodopera. Da, Frați și Surori! Pentru noi este o mare consolare credința în Providență. Credem că alături de noi este un Dumnezeu care ne iubește și vrea să ne mântuiască. Ne-a ales pe noi și ne-a dat un destin măreț, ne-a predestinat și planificat o viață frumoasă, prețioasă, iar în cele din urmă viața eternă. El dirijează istoria și viețile noastre. Nu doar că le conduce, dar le și protejează și le ajută. Așadar, să nu ne temem, ci să ne încredem în Dumnezeu, care este întotdeauna alături de noi cu harurile sale. În anii Providenței putem asculta și discuta astfel de subiecte și alte asemănătoare lor, ne putem întări și îmbogăți reciproc cu ideile noastre.”

În Dieceza Romano-Catolică de Satu Mare, noua perioadă pastorală construită pe tematica Providenței Divine va ține până în Adventul anului 2023.

Eva L.

„Sigur că nu există loc perfect în care să trăiești, însă, pentru mine, există un loc pe care îl valorizez extrem de mult – acasă. Oricât de frumoase ar fi condițiile economice, sociale, culturale, în altă parte, acelea sunt totuși țări străine de care nu mă simt legat. Sunt niște legături care nu se construiesc peste noapte. În clipa în care știi că părinții, bunicii, străbunicii tăi au locuit aici, au muncit aici, s-au implicat în viața de aici, au luptat în războaie pentru a apăra România, parcă altfel relaționezi cu țara respectivă.”

ESEU

Patriotismul sau sentimentul apartenenței (fragmente)

A scrie azi despre patriotism este aproape un risc. Propaganda comunistă i-a subminat semnificația adâncă. Poți trezi adversități. Dar dacă excesele laudative erau dăunătoare, iată că, în locul elogiilor nemăsurate, pot fi auzite, azi, voci autodenigratoare, la fel de absurde... Bunăoară, ce zicem noi despre noi, exagerând și înjosindu-ne mai mult decât ar face-o chiar și „barbarii de tirani”. Un citat: „Neam de umiliți și obidiți, care nu are loc la marile festinuri ale granzilor.” („Adevărul de seară”, mai 2011).

Nu comentăm ce a intenționat emitentul, activistul antieuropean, de fapt, a spune. Constatăm doar cât de comod e să te culci pe laurii... înfrângerii.

Pentru a rodi, un pom are nevoie de grija pomicultorului. Pentru a înflori cât mai frumos, stratul de flori are nevoie de sudoarea grădinarului. Atât grija unuia, cât și sudoarea celuilalt sunt generate de un sentiment, de un ideal. Poate, atunci, patria să facă excepție și să fie lăsată în mlaștina... blăzării?

Cum era privit patriotismul în perioada comunistă?

Despre felul cum era privit patriotismul în perioada comunistă, înainte de a-l arunca în plasele naționalismului, este suficient un scurt fragment dintr-un poet considerat exemplar în anii proletcultismului. Este vorba de Mihai Beniuc care transmite următoarea indicație, făcându-se ecoul ideologiei oficiale: „Patriotismul nostru nu trebuie să aibă țepi care să se înfigă în spiritul internaționalismului proletar”. A fost așadar mai întâi „internaționalismul proletar”, apoi a venit „corectitudinea politică”. Și-a vârat otrava și euroscpticismul. Toate discutabile... Unde e însă patriotismul, spiritul cetății, sentimentul apartenenței? Mai are loc? E o întrebare legitimă. (...)

V. Alecsandri: „locul iubit unde te-ai născut și care îți trezește în suflet o mie de suvenire scumpe...”

La 1840, V. Alecsandri zice printr-un personaj că patria este „locul iubit unde te-ai născut și care îți trezește în suflet o mie de suvenire scumpe...” (Suvenire din Italia. Buchetiera de la Florența). Sunt gânduri notate în zorii ideii de stat național.

Dar să vedem ce spune un reprezentant al tinerei generații, violonistul Alexandru Tomescu, într-un interviu:

„Sigur că nu există loc perfect în care să trăiești, însă, pentru mine, există un loc pe care îl valorizez extrem de mult – acasă. Oricât de frumoase ar fi condițiile economice, sociale, culturale, în altă parte, acelea sunt totuși țări străine de care nu mă simt legat. Sunt niște legături care nu se construiesc peste noapte. În clipa în care știi că părinții, bunicii, străbunicii tăi au locuit aici, au muncit aici, s-au implicat în viața de aici, au luptat în războaie pentru a apăra România, parcă altfel relaționezi cu țara respectivă.”

O altă viziune asupra ideii de patrie

„A scrie azi despre patriotism este aproape un risc. Patriotismul e resimțit ca un sentiment de solidaritate în jurul unui destin comun”, este de părere scriitorul Ioan Nistor

Interesantă este și o altă viziune asupra ideii de patrie, venită dintr-o altă perspectivă, aceea a unui cetățean român căruia i s-a refuzat arbitrar atributul acesta, de cetățean român, fiind dată afară (este o doamnă) din țară în 1987. Este un adevăr dureros, pe care mulți îl vor privi cu un ochi plin de suspiciune și dezaprobare, dar care iată este posibil atunci când patria mamă e condusă vremelnice de stăpâni vitregi. Iată un fragment dintr-o convorbire din 27 sept. 2010 a lui Gabriel Liiceanu cu laureata Premiului Nobel pe anul 2009, Herta Müller. Anticipăm: rana pe care patria o produce, indiferent din ce motive, este imposibil de vindecat. „Am auzit pe mulți spunând – zice scriitoarea menționată – că patria lor e limba și atunci m-am enervat. Ei veneau și plecau când voiau, într-un cuvânt erau liberi, în timp ce eu eram prinsă în cușca de aici. Mai mult, limba mea nativă era stâlcită și spiritul ei era falsificat. Îmi simțeam propria limbă ca un element ostil. Iar când limba e dușmănoasă față de viața mea, la ce-mi mai folosește limba? Limba m-a făcut să simt și mai mult că nu sunt acasă. Parcă i se luase dreptul de a fi acasă. Și atunci mi-am dat seama că patria este ceea ce nu poți suporta și ceea ce nu poți părăsi. Tâmpita de patrie o duci cu tine”. Cuvintele acestea redau, cred, extrem de dramatic efectul pe care îl are asupra persoanei un regim opresiv, total indiferent la aspirațiile fiecărui individ, regim care se autoidentifică cu patria, reprimând nu atât presupușii detractori ai patriei, cât contestatarii regimului. Cine poate citi „sine ira...” opera laureatei premiului Nobel, va vedea că, deși limba ei este germană, prin fapte e mai româncă decât mulți care se bat cu pumnul în piept.

O personalitate alogenă care s-a adaptat

Un exemplu de patriotism complet ni-l oferă și o personalitate alogenă care s-a adaptat. Dar ce exemplu! Două televiziuni abjecte l-ar mânca de viu de

când domnia-sa respectă adevărul științific și nu comenzile partizane. Este Raed Arafat care și-a utilizat propriile resurse pentru o idee, aceea de a înființa bijuteria europeană numită SMURD. A învins invidii, lovituri, jigniri, sabotaje (chiar și un fost președinte și fost primar... „peste un bar din Herăstrău”, l-a jignit). Ce om admirabil comparativ cu atâția români care au ajuns la resursele țării, pe care le-au transferat în bănci străine sau le-au cheltuit pe nimicuri în loc să creeze locuri de muncă. Să vedem ce spune, ca unul care a venit din exterior și s-a integrat prin fapte și prin suflet în societatea românească. Întrebat ce nu-i place în România el spune franc, fără a supăra pe nimeni: „faptul că în loc să facem ne plângem”.

Un patriotism personal, nu de un patriotism de fațadă

Secretele patriotismului autentic sunt ermetice, asemenea celor mai profunde sentimente. Iată ce răspunde celebrul antrenor Octavian Belu, cu peste trei sute de medalii câștigate de elevele sale (Să ținem minte că NOI, prin lașitate l-am ignorat și îl ignorăm; dar să mai luăm aminte că nu le mai poate ține evidența. Medaliiilor! Dublate de tot atâtea intonări în fața lumii a imnului nostru.), la întrebarea „Ați avut foarte multe oferte din străinătate. De ce ați rămas în România?”; „E o întrebare la care nu pot să răspund mecanic. De obicei se spune «sunt profesionist și îmi fac datoria unde sunt plătit». E adevărat, sunt profesionist, însă pentru mine mai contează și altceva. E vorba de un patriotism personal, nu de un patriotism de fațadă.”

„Suntem puternici, ambițioși, și muncitori, mai ales atunci când ne sunt recunoscute meritele”

Cum e văzută țara de un sportiv

incununat de glorie? Ne atrage atenția o declarație a handbalistei Cristina Vărzaru, care declară: „Nu știu dacă ajungeam cine am ajuns dacă nu mă nășteam româncă. Și mi-am dat seama de calitățile moștenite din strămoși trăind printre străini. Suntem puternici, ambițioși, și muncitori, mai ales atunci când ne sunt recunoscute meritele. Trăim intens și la extreme, facem lucrurile cu pasiune, cu patos. Avem capacitatea de a ne sacrifica. Nu mă văd reușind fără toate astea.”

Sunt lecții de viață pe care niște români afirmați prin valoare în exterior, care și-ar putea schimba țara cu oricare alta, o dau compatrioților lor.

Fiecare om face în timpul vieții care i s-a dat ceva important, lăsând o urmă. Munca lui sporește avuția locului. Dacă această lucrare a sa nu se adaugă la zestrea patriei sale, viața lui, împlinirea lui ca individ nu se contabilizează în dreptul patriei care l-a născut. Poate doar în dreptul egoismului și al incapacității sale de a se dașui, de a se sacrifica, de a restitui ce i s-a dat. Aceasta e logica celui care s-a rupt de neam. Sau A FOST RUPT, precum milioanele de români obligați de niște politicieni corupți să părăsească pragul casei natale... Pentru coaja de pâine a existenței lor și a copiilor.

Un sentiment de solidaritate în jurul unui destin comun

Patriotismul e resimțit ca un sentiment de solidaritate în jurul unui destin comun. Un sentiment ca toate celelalte, poate mai elevat, dar face parte din sfera sentimentelor. Dacă n-ar exista, ce ar fi în locul lui?

A fi patriot înseamnă a te situa fizic și spiritual într-o anumită identitate care poate fi arătată cu un indicator pe o hartă a globului terestru, pentru că ființele umane se nasc fără excepție într-un hotar. Mai simplu: a fi legat de o țară. Acolo i s-a aplicat pecetea sa, cu fierul înroșit al destinului, ca unui urs polar care ar pieri la ecuator, ca a unui crocodil care nu are cum se adapta la

pol. Ființei umane i s-a dat nu numai timp, ci și spațiu.

Fără simț național, cine ar mai fi păstrat și cultivat limba, muzica, tradițiile?

Cei care umblă la aspectul psihologic și aduc în prezent atitudini din alte epoci, de care se țin scai animozitățile istoriei s-ar putea să se afle într-o mare eroare.

Celor care neagă sau sunt indiferenți la ideea de patrie s-ar putea gândi ce ar fi însemnat patria dacă la 1848 nu apărea flacăra libertății, unității, dreptății. Fără simț național, cine ar mai fi păstrat și cultivat limba, muzica, tradițiile și toate celelalte? Toate neamurile și-au cultivat aceste trăsături grație sentimentului patriotic. Adânc, neafișat, structural, uneori nedescoperit... La ce a dus ignorarea lui? A se vedea situația din Basarabia. Ce a rezultat în urma încercării de ștergere a identităților naționale în defuncta și încă neînhumata ideologie a URSS? Butoaie cu pulbere de la Transnistria la Insulele Kurile... În Basarabia întâlnești mețiș care vorbesc o improvizată tulbură de moldovenească-păsărească și rusă cazonă. „Nici Ivan, nici moldovan” – cum spun localnicii. De aici, dramatica existență a basarabenilor care plâng și azi la fereastra spre libertate. Fără o identitate, fără acte, nici cei ce „se satură de România” n-ar mai avea unde să-și prolifereze indiferența și unde să facă tribulații cu acest sentiment. Chiar și obrazul lor ar fi de negură.

Profitorii partizanatului politic, afaceriștii necinstiți, negustorii palavrelor pentru naivi

Cine sunt adversarii patriotismului? Patriotismul faptelor, nu al vorbelor. Într-o societate politizată până la cer, cei mai activi: profitorii partizanatului politic, afaceriștii necinstiți, negustorii palavrelor pentru naivi. Adversarii involuntari sunt și persoanele inculte, sunt oamenii fără viziune, sunt cei ușor de manipulați. Printre demolatorii inconștienți sunt și mulți politicieni care înlocuiesc competiția de idei cu ura îndreptată împotriva celui pe care-l consideră dușman deoarece gândește altfel. O ură viscerală. Pentru ei, eșecul adversarului, sabotarea, instigarea, ațâțarea urii care întunecă mințile credulilor în beneficiul partidului. Nu al societății!

Lumea actuală este a concurenței, în economie, cultură, sport etc. În aceste competiții, spiritul cetății își are locul său, coagulând energii. Și o țară, și o cetate funcționează ca o echipă. Parcursul european are nevoie de coeziune, de solidaritate. Atitudini precum cele din fabula cu racul, broasca și știuca, nu aduc progres nimănui. Nu poți câștiga un meci, dacă în aspra confruntare, portarul joacă la adversari. Nu poți impune vânzarea unei mărci de mașină, dacă un salariat, pentru satisfacerea propriilor interese, ar lucra împotriva firmei și ar monta, ca să zicem așa, trei roți în loc de patru...

La noi, în trei decenii fesenzate, s-a putut.

Șiruri de eroi și-au dat viața pentru patrie secole la rând. Cortegii de impostori, frânari ruginiți în mașinările populismului, stau ca scaiul în drum și nu lasă țara să meargă înainte.

Ioan Nistor

În religia ortodoxă este deosebit de important postul Crăciunului, deoarece îi pregătește pe creștini pentru momentul primirii Mântuitorului Iisus Hristos. Se crede că acest post este folositor pentru trup și suflet, deoarece poate inclusiv să-i întărească și să-i însănătoșască pe cei bolnavi. Pe de altă parte, este un bun prilej pentru curățarea și ușurarea sufletului.

Tradiții, obiceiuri și superstiții în Sfântul Post al Crăciunului

Urmare din pagina 1

Este o tradiție înrădăcinată în diferite zone etnografice ale României ca duminica de Lăsata Secului să fie sărbătorită în familie. Astfel, gospodinele pregătesc bucate din cele mai alese, iar apoi, chiar din prima zi a postului vor pune în practică ritualuri de purificare și vor spune rugăciuni pentru iertarea păcatelor.

Ofrandele rituale, dedicate în special păsărilor cerului, se realizează tot la începutul postului.

De Lăsata Secului, nu spune un obicei străvechi, trebuie strânse toate oasele și resturile alimentare într-o față de masă. După aceea, se aruncă înspre răsărit, însă nu înainte de a se pronunța următoarele cuvinte: "Păsările cerului! Eu vă dau vouă hrană din masa mea, cu care să fiți îndestulate și de la holdele mele oprite". În acest fel, se crede că nu se vor strica holdele de către vrăbii.

Practici de magie premaritală

Un alt obicei destul de răspândit în România este legat de pagubele sau bolile care pot afecta o gospodărie și membrii săi. Este o tradiție ca toate oasele să fie așezate cu gura în jos, imediat după Lăsata Secului, tocmai pentru ca toți cei din familie să fie feriți de orice fel de energii negative.

Potrivit prevestirilor de timp din luna decembrie, este de știut faptul că, dacă în postul Crăciunului va fi vreme moale, atunci primăvara va aduce multe ploii.

Tot în postul Crăciunului încep Șezătorile, când fetele și femeile tinere măritate, dar și cele mai în vârstă se întâlnesc pentru a lucra împreună și a învăța diferite meșteșuguri. Astfel, se împletește distracția cu munca, deoarece în cadrul acestor adunări se practică și o serie de obiceiuri dragi celor mai în vârstă, dar interesante pentru cei mai tineri din participanți.

În religia ortodoxă este deosebit de important postul Crăciunului, deoarece îi pregătește pe creștini pentru momentul primirii Mântuitorului Iisus Hristos. Se crede că acest post este folositor pentru trup și suflet, deoarece poate inclusiv să-i întărească și să-i însănătoșască pe cei bolnavi. Pe de altă parte, este un bun prilej pentru curățarea și ușurarea sufletului.

Tinerele fete profită de acest post și realizează practici magice pentru a se

Este o tradiție înrădăcinată în diferite zone etnografice ale României ca duminica de Lăsata Secului să fie sărbătorită în familie. Astfel, gospodinele pregătesc bucate din cele mai alese și își omenesc musafirii cu cele mai bune vinuri

putea căsători. Ele trebuie să adune câte o surcină în fiecare zi a postului, iar în ajun să fiarbă crupe fără sare.

Sensul acestui gest este următorul: se crede că umbra ursitului lor trebuie să aibă ce mânca, atunci când se apropie de casa fetelor. Astfel, crupele se pun pe masă, în seara ajunului.

Tot fetele nemăritate au obiceiul "bătutului" pernelor. Au credința că astfel își vor îmblânzi soarta și că își vor găsi pețitori.

Dacă pieptul găinii fripte pentru masă este gras, vom avea parte de o iarnă grea

Adânc înrădăcinată în convingerea românilor este și faptul că dacă pieptul găinii fripte pentru masă este gras, vom avea parte de o iarnă grea, viscolită și geroasă, iar dacă este lipsit de grăsime, vom avea parte de iarnă ușoară și vară cu mult rod.

Se mai zice că, în ziua Sfântului Andrei, pe 30 noiembrie, dacă se pune o crenguță de măr în apă, iar aceasta va avea flori de Sfântul Vasile, anul care vine va fi roditor.

Spălarea oalelor cu cenușă

Chiar dacă este un obicei străvechi, curățarea oalelor cu leșie sau cenușă este încă păstrat. Gospodinele au un singur țel când aleg acest fel arhaic de a spăla blidele și oalele: să nu rămână nicio urmă de carne sau de produse de origine animală pe vase.

Sfântul Andrei aduce și el anumite tradiții

Sărbătoarea Sfântului Andrei este, și ea, bogată în tradiții și superstiții legate de bucatele care se consumă. Este vorba în special de usturoiul care se adaugă mâncărurilor. Mai sunt și o serie de ritualuri care trebuie avute grijă să nu se ducă la îndeplinire. Este vorba despre evitarea pieptănării părului în această zi, precum și refuzul de a pronunța numele lupului, ori împrumutarea de obiecte din casă. Și în această zi, fetele fac vrăji de dragoste și pentru întors obiectele furate ori pierdute.

Munca este interzisă pe 4 decembrie, de Sfânta Varvara

În popor este adânc răspândită credința conform căreia de Sfânta

Muceniță Varvara nu se muncește. Se crede că, în caz contrar, femeile nu vor avea copii sănătoși. Cele care țin cont de semnificațiile și tradițiile acestei zile sunt, îndeosebi, femeile de la sate. Se mai crede că Varvara îi ferește pe copii de pojar, drept urmare, sărbătoarea mai este cunoscută sub denumirea Cea de-a doua zi a Bubatului. Se zice că cine muncește de Sfânta Varvara, toarce, spală sau mănâncă fasole, riscă să se umple de bube.

Sfânta este și ocrotitoare a copiilor, dacă ziua sa este ținută cum trebuie, precum și a matematicienilor. Se crede că Varvara a fost sora Sfântului Sava, precum și a Sfântului Nicolae, sărbătorit pe 6 decembrie. Sfinții Varvara și Sava pregătesc, așadar, ziua mult așteptată de toți copiii. Varvara pregătește mâncare, iar Sava coace pâine la cuptor, iar Sfântul Nicolae îi servește pe oameni cu bunătățile pregătite, după cum o spune un proverb bulgar.

Sfântul Nicolae, ocrotitor al copiilor, sărbătorit la 6 decembrie

Tradițiile și superstițiile din bătrâni

legate de Sfântul Nicolae trebuie respectate cu sfințenie, pentru a avea noroc și spor tot anul. Acest mare Sfânt a fost crescut în spiritul poveții creștine "să împartă averea săracilor". Ierarhul Nicolae chiar a făcut gestul de a da tot ce avea celor mai puțin norocoși. În același spirit, în zilele noastre a rămas obiceiul ca cei mici să primească în dar nuiele, ori dulciuri și fructe, dacă au fost cuminți, desigur.

Tot de pe vremea Sfântului Nicolae, a rămas obiceiul ca cei mici, neascultători, să fie loviți cu nuiele, pentru a se îndrepta.

Sfântul sărbătorit la 6 decembrie este ocrotitorul nu doar al copiilor și al fetelor de măritat, ci și al soldaților și navigatorilor. Mai ajută văduvele și în special copiii orfani.

Se zice că Moș Nicolae vine doar dacă ninge. Potrivit credințelor din moși strămoși, în această zi, Sfântul Ierarh își scutură barba și astfel se aștern fulgii de nea. Dar dacă nu fulgăiește, se zice că Moșul a întinerit.

Sunt regiuni în România unde tinerele fete se adună în ajunul sărbătorii și fac plăcinte, iar flăcări năvălesc peste ele, la ora 21.00. Astfel începe o petrecere care se lasă cu multă voie bună.

Despre sărbătoarea acestui mare Sfânt mai trebuie menționat faptul că, practic încheie ciclul de sărbători și practici magice, care se fac de la începutul anului și până la sfârșitul lunii noiembrie, mai exact de sfântul Andrei.

Credințele legate de Moș Nicolae își au, de fapt, originile în povestea personajului legendar și mitic, care a existat cu adevărat în persoana episcopului din Myra-Lichia, teritoriul aflat pe meleagurile de astăzi ale Turciei. Ierarhului îi sunt atribuite numeroase fapte de bine, precum și nenumărate miracole.

Legat de numele său, circulă o serie de legende pe teritoriul României, dar și în zona balcanică. Cea mai răspândită legendă este cea legată de trei fete sărace, care nu se puteau căsători, pentru că nu aveau zestre.

Tatăl lor ar fi trebuit să le vândă unor bărbați înstăriți. Sfântul Nicolae le-a aruncat fiecăreia din cele trei fete câte un săculeț cu bani pe geam, noaptea, astfel că le-a salvat de la o nenorocire. Fiecare din cei trei săculeți cu bani au căzut în opincile fetelor, ori în ciorapii puși la uscat, astfel că, de atunci, a rămas obiceiul ca, cei mici, să primească darurile în încălțări.

A consemnat Mirela Filimon

Zilele cu dezlegare la pește, în calendarul ortodox

Acest post al Crăciunului este mai ușor decât alte posturi, prin faptul că sunt mai multe dezlegări la pește.

Este vorba despre zilele următoare: 21 noiembrie (la sărbătoarea intrării Maicii Domnului în Biserică); 24 noiembrie (la Duminica a 30-a după Rusalii); 25 noiembrie (când sunt sărbătoriți sfinții mari mucenici Ecaterina și

În Postul Crăciunului, sunt mai multe dezlegări la pește, decât în Postul Paștilor

Mercurie); de Sfântul Apostol Andrei, ocrotitorul României (la 30 noiembrie); la 5 decembrie - (ziua în care sunt sărbătoriți: Sfântul Cuvios Sava cel Sfințit, Sfântul Mucenic Anastasie, Sfântul Cuvios Mucenic Cosma Atonitul), de Sfântul Ierarh Nicolae, la 6 decembrie; în 7 decembrie, când se sărbătorește Sfânta Muceniță Filoftea, de la Curtea de Argeș; în duminica a 27 după Rusalii, la 8 decembrie; la sărbătoarea Sfântului Ierarh Spiridon

- joi, 12 decembrie - zi la care sunt pomeniți și Sfântul Mucenic Sinet, precum și arhiepiscopul Ierusalimului, Sfântul Ierarh Alexandru; la 14 decembrie sunt pomeniți sfinții Filimon, Apolonie, Tirs, Calinic și la duminica a 28-a după Rusalii de asemenea este dezlegare la pește, iar în 24 ale lunii, când este Ajunul Crăciunului, creștinii țin post negru.

Mirela F.

“Eu, Edward al optulea, al Marii Britanii, Irlandei, iar dominicile britanic dincolo de mări, rege, împărat al Indiei, declar prin prezenta hotărâre mea irevocabilă de a renunța la tron pentru mine și pentru urmașii mei, și dorința mea ca efect ar trebui să fie dat acestui instrument abdicării imediat.” - discursul de abdicare a lui Edward

Wallis Simpson, femeia pentru care un rege a renunțat la poporul său

“Dar trebuie să înțelegi că mi-a fost imposibil să port povara grea a responsabilității și să îmi îndeplinesc îndatoririle de rege așa cum mi-aș fi dorit fără ajutorul și sprijinul femeii pe care o iubesc” sunt cuvintele care răsună în întreaga Anglie într-o zi rece de 12 decembrie, anul 1936. Regele Edward al VIII-lea tocmai a renunțat la tronul său, la coroană, la un adevărat imperiu doar pentru a fi cu femeia pe care o iubește. Cine este această femeie și, mai ales, de ce Edward nu a reușit să o păstreze atât pe ea cât și coroana?

29 aprilie 1986. Cimitirul regal Frogmore, în interiorul parcului castelului Windsor. Regina Elisabeta a II-a este surprinsă în lacrimi. Participă la o înmormântare, deși defuncta nu a fost tocmai printre preferatele ei. Wallis Simpson a fost echivalentul unui coșmar pentru Imperiul Britanic încă de la începutul anilor 1930. Este de la sine înțeles faptul că Elisabeta nu este atât de afectată de moartea lui Wallis, ci de amintirea tragediilor pe care femeia le-a adus în familia Windsor. Își amintește că Wallis a condus la ruptura dintre doi frați, unchiul și tatăl ei, George al VI-lea, dar și femeia a reprezentat principalul motiv pentru care Elisabeta a ajuns regină.

Wallis și Edward, două destine care se ciocnesc

Wallis provine dintr-o familie de tineri din Sud. Este americană la origini, născută în împrejurimile orașului Baltimore. Tatăl ei, Teackle Warfield, provine dintr-o familie de magistrați și bancheri. Bolnav de tuberculoză, nu reușește să muncească și ajunge să își petreacă restul zilelor într-un scaun cu rotile. Wallis a pretins dintotdeauna că s-ar fi născut în luna iunie a anului 1896, cercetări recente au demonstrat că fata ar fi venit pe lume cu unsprezece luni înainte de căsătoria părinților ei. Ba chiar i s-a întocmit și un certificat de naștere fals.

Tatăl lui Wallis moare de tuberculoză iar mama ei o crește cât de bine poate, cu ajutorul unui unchi, Sol, un bogat om de afaceri, care le sprijină financiar pe cele două. Dispariția tatălui își pune amprenta puternic asupra lui Wallis, aceasta căutând pentru totdeauna confortul și securitatea materială.

La 19 ani, Wallis moștenește de la bunica ei frumoasa sumă de 4.000 de dolari și pleacă în Florida, pentru a-și vizita o prietenă care tocmai se căsătorise cu un ofițer de marină. Acolo își cunoaște primul soț, pe Earl Winfield Spencer, un pilot seducător din forțele aeronavale, cu opt ani mai mare decât Wallis.

Atunci când află că soțul ei este alcoolic, Wallis își dorește divorțul, însă este descurajată de unchiul ei, pentru a evita orice scandal, dar în

Într-un moment de sinceritate, Wallis ar fi recunoscut că nu și-a iubit soțul

Ducele de Windsor a murit de cancer în 1972

Wallis și Edward, o poveste de dragoste care a dus la pierderi mari

anul 1922 doamna Spencer părăsește domiciliul conjugal, devine metresa ambasadorului italian, prințul Caetani.

În 1927, este obținută pronunțarea divorțului, din vina soțului, care și-a abuzat soția de nenumărate ori. Aceasta nu suferă pentru prea mult timp. Prin amici newyorkezi face cunoștință cu un anglo-american înstărit, intermediat în comerțul maritim, care urmează să se stabilească la Londra, pentru a lucra la biroul tatălui său. Acest prieten poartă numele Ernest Simpson. Elegant și rafinat, reprezintă bărbatul perfect pentru Wallis. Îi deschide calea către o lume la care fata nici măcar nu se gândea. Există un mic inconvenient. Ernest este căsătorit. Pentru Wallis, însă, divorțează, pleacă la Londra și își cere noua iubită în căsătorie. Se căsătoresc la Londra, la primăria din Chelsea, în 21 iulie 1928 iar proaspăta mireasă apreciază siguranța pe care i-o oferă noul ei soț.

Criza din 1929 lovește cuplul de cel puțin două ori. Wallis este martoră la spulberarea veniturilor de la bursa americană iar societatea lui Ernest are dificultăți. Wallis se teme să nu se cufunde din nou în sărăcie. Modul de viață va fi repede pus în primejdie. La

petrecute la Fort Belvedere. Își petrec timpul în cluburile de noapte londoneze, care sunt preferatele lui Edward, și dineuri la Bryanston Court.

Un eveniment mai degrabă surprinzător se produce în ianuarie, anul 1934. Thelma, care trebuie să călătorească în Statele Unite, ia prânzul cu Wallis și își roagă prietena să “aibă grijă de omulețul ei”. Însă, curând, realizează că acest gest este mai degrabă o greșală.

În luna martie al aceluiași an, Thelma, întoarsă din America, ajunge la concluzia că relația ei cu prințul de Wales s-a răcit de-a dreptul. În vară, Wallis rămâne singură, deoarece soțul ei este plecat în Statele Unite. Wallis se întâlnește cu Edward la Biarritz, urmează o croazieră de-a lungul coastelor spaniole și portugheze și un sejur la Cannes. Aici prințul îi oferă lui Wallis un breloc cu smaralde și briliante, pentru a-l agăța de brățară.

Cei doi devin atât de apropiați, încât Wallis este invitată la o recepție la Palatul Buckingham cu ocazia căsătoriei ducelui de Kent, cel mai tânăr dintre frații lui Edward, cu prințesa Marina a Greciei. Însă acest moment de “fericire” nu durează foarte mult timp.

Pasiunea fiului său pentru americanca divorțată, adesea escortată de un soț mult prea înțelegător, îl deranjează pe rege, care îi interzice lui Wallis să participe la balul jubileului de argint, din 1935. Fără reușită însă, deoarece Edward nu respectă ordinul impus și face în așa fel ca familia Simpson să figureze pe lista cu invitați de la evenimentul din 14 mai.

Prințul și Wallis dansează în fața familiei lui, sfîndându-i pe aceștia, după care cei doi pleacă într-o vacanță, fără să fie însoțiți de către Ernest, pe Mediterană și prin Europa Centrală. Din acest punct este foarte clar că Wallis și Ernest au o căsnicie mai mult de fațadă.

Drumul spre abdicare

Regele George al V-lea se stinge la data 20 ianuarie. Proaspătul rege, Edward al VIII-lea este privit cu ochi buni de către poporul său. Îi apreciază simpatia pentru cei nevoiași, ideile noi, grija sinceră pentru victimele afectate de criza economică, voința de a face o schimbare în țara pe care o conduce.

Este critic la adresa guvernului și parlamentului, ceea ce provoacă un șoc. Este un monarh constituțional și, în mod implicit, trebuie să fie mai rezervat în privința zonei politice.

Demna regină Mary, văduva lui George al V-lea, declară că se teme ca nu cumva fiul ei să-i ceară mâna “favoritei”. Wallis îl are la degetul mic pe rege, crede că îi este permis totul, chiar dacă este pe punctul de a deveni penibilă.

Până la sfârșitul anului 1936, relația Wallis cu regele a devenit cunoscută publicului, iar ea a reușit să fugă la casa prietenilor ei din Franța. În ciuda presiunilor din toate părțile, Edward a refuzat să renunțe la relația sa Wallis, și în schimb a ales să abdice în fața unei crize constituționale. El a abdicat în mod oficial la 10 decembrie 1936, iar fratele său a devenit George al VI-lea. Edward a plecat pentru

Austria, unde a așteptat sfârșitul procedurii de divorț a lui Wallis de Ernest.

Wallis și Edward căsătorit pe 3 iunie 1937 și nu a participat nici un membru al familiei regale. Edward a devenit Ducele de Windsor, în timp ce lui Wallis i-a fost permis titlul de „Ducea de Windsor”, după căsătoria lor, familia regală a refuzat să îi acorde titlatura de „Alteță Regală”.

Lui Edward i-a fost oferită funcția de guvernator al Bahamas, însă a refuzat-o, considerând că este sub demnitatea lui. Cuplul s-a retras și a rămas în Franța.

Wallis a lucrat cu Crucea Roșie și și-a dedicat timpul diferitelor cauze caritabile. În documentele și scrierile sale private, s-a descoperit disprețul pe care ea l-a avut pentru Anglia și pentru oamenii de acolo, în special pentru familia regală.

Ducea și-a publicat memoriile în anul 1956, unde și-a rescris istoria, prezentându-se într-o lumină mai măgulitoare.

În 1951 Ducele și-a publicat memoriile, “A King's Story”, în care își exprimă dezacordul cu politicile liberale. Nouă ani mai târziu a scris o carte relativ necunoscută, “A Family Album”, despre modă și obiceiurile familiei regale de la regina Victoria până la tatăl său.

În iunie 1953, în loc să participe la ceremonia de încoronare a reginei Elisabeta a II-a de la Londra, ducele și ducesa au privit ceremonia la televiziunea din Paris. Ducele a spus că era neobișnuit ca un fost suveran să participe la încoronarea altuia. Ducele a fost plătit pentru a scrie articole despre ceremonie pentru Sunday Express și Women's Home Companion și cartea “The Crown and the People”, 1902-1953. În 1955, ei l-au vizitat pe președintele Dwight D. Eisenhower la Casa Albă.

Ducele de Windsor a murit de cancer în 1972, iar Wallis suferă de o cădere nervoasă. Prezintă semne de demență, precum și de alte probleme de sănătate. Avocata ei, Suzanne Blum, însă, profită de vulnerabilitatea ducelui pentru a se îmbogăți, alimentându-i lui Wallis ideea că ar avea probleme mentale. Până în 1980, sănătatea lui Wallis s-a subrezit atât de mult încât a ajuns să nu mai poată vorbi.

La 24 aprilie, 1986, Wallis Simpson moare la Paris. La înmormântarea ei au participat mai mulți membri ai familiei regale iar averea ei a fost donată, în mod surprinzător, mai multor cauze caritabile.

Moștenirea ei, însă, rămâne una complicată: o femeie ambițioasă și plină de farmec, a cărui poveste de dragoste mare a dus la pierderi mari.

Sursă bibliografică: Jean des Cars, Saga Favoritelor, publicată la Editura Trei, 2017

SĂNĂTATE

Spirulina platensis este o algă microscopică cianofită, care preferă bazinele cu apă alcalină, din zonele tropicale și subtropicale din Africa și America Latină, dar care se întâlnește și în bazinele din zonele temperate, a fost găsită și în Moldova.

Mult timp, ea a fost un aliment important pentru mexicanii, începând din timpul civilizației aztecilor.

Fitoterapia și stimularea imunitară

În ultimul timp se vorbește din ce în ce mai mult de "stimularea imunității" în loc de recurgerea rapidă la medicamentele numite "antibiotice" (care "ad literam" înseamnă "împotriva vieții").

Mulți ani de zile medicina modernă a crezut că a rezolvat majoritatea problemelor de sănătate odată cu descoperirea substanțelor de sinteză numite antibiotice și cortizon sau odată cu generalizarea vaccinării obligatorii. Mulți medici moderni și-au dat seama însă, că nu se mai pot război la infinit cu microbii, întrucât aceștia par că ies învingători din "războiul" care li s-a declarat. Mulți germei, viruși și paraziți par că se adaptează, că și schimbă rezistența la tratament și devin din ce în ce mai prezenți în viața bolnavilor cronici.

Așa încât, întreaga atenție a tratamentului s-a mutat pe cealaltă parte a ecuației, pe organismul persoanei, pe terenul pe care se grefează germeii.

Iar organismul omenesc are mecanismele lui proprii de apărare, extrem de complexe, despre care se cunoaște încă foarte puțin (deși sunt foarte multe descoperiri în ultimele decenii). Așadar, medicii s-au reîntors către redescoperirea modalităților de întărire a propriilor mecanisme ale organismului.

Redescoperirea eficienței în vechile practici tradiționale ne învață cu umilință reînnoirea la sursele de sănătate intelectuală și morală interioară.

Este bine și important să descoperim lucruri noi. Dar este la fel de important să conservăm lucrurile eficiente din trecut, cele care și-au validat eficiența în mii de ani de folosire. Chiar și Organizația Mondială a Sănătății, alarmată de flagelul creat de poluarea medicamentoasă, a recomandat printre alte antidoturi și revalorificarea unor mijloace terapeutice naturiste, tradiționale.

Rezultatele obținute de practicienii acestor metode: fitoterapeuți, homeopați, acupunctori, etc, le indică utilitatea.

Reevaluarea acestor mijloace terapeutice naturale constituie o urmare firească a deficiențelor terapilor moderne, fiind impusă din necesitățile vremurilor noastre.

Cercetările contemporane au confirmat existența unor plante care conțin substanțe active capabile să stimuleze capacitatea de apărare a organismului uman la unele agresiuni externe, produse de bacterii, viruși, paraziți, ciuperci.

În lume sunt folosite multe plante cu efect de stimulare imunitară. Multe dintre ele sunt disponibile, sub formă de preparate și în farmaciile și magazinele naturiste din România. Le vom trece în revistă pe parcursul câtorva articole ale publicației.

Ce este spirulina?

SPIRULINA PLATENSIS, este o algă microscopică cianofită, care preferă bazinele cu apă alcalină, din zonele tropicale și subtropicale din Africa și America Latină, dar care se întâlnește și în bazinele din zonele temperate, a fost găsită și în Moldova.

Mult timp, ea a fost un aliment important pentru mexicanii, începând din timpul civilizației aztecilor.

În prezent, există ferme care cultivă spirulina în S.U.A., Thailanda, India și

Spirulina este un produs natural pentru a cărei creștere nu se folosesc produse sintetice ca erbicide sau insecticide

China. Originară din bazinele din regiunea lacului CIAD, această algă, de culoare verde albastră prin valoarea și complexitatea componentilor săi, depășește toate speciile din plante studiate. Așadar, biomasa algei conține, independent de mediul în care se dezvoltă până la 70-75% proteine de cea mai înaltă calitate, o gamă largă de acizi aminici liberi, acizi grași saturați și nesaturați, polizaharide, toate vitaminele liposolubile și hidrosolubile, hormoni vegetali, fermenți sau enzime, microelemente și diverse alte substanțe biologice active.

Cercetările efectuate de cercetători din diferite țări: Japonia, Franța, Israel, S.U.A., China, Vietnam, Ucraina, Moldova și România au evidențiat faptul că biomasa de spirulină în forme farmaceutice sau alimentare, are un real efect curativ, uneori incredibil într-o multitudine de afecțiuni: cardiovasculare, respiratorii, renale, endocrine, nervoase, digestive, sanguine, tumorale.

Spirulina este recomandată indiferent de vârstă:

- copiilor mici, preșcolari și școlari le stimulează creșterea și le dezvoltă inteligența și memoria;

- femeilor gravide le mărește rezistența fizică și psihică și le previne obezitate;
- sportivilor, pe care-i ajută la obținerea unor rezultate de excepție;

- adulților, cărora le prelungeste și susține capacitatea de muncă fizică și intelectuală;

- vârstnicilor la care preîntâmpină și chiar elimină sensibilitatea, diabetul, ateroscleroza = spirulina este cel mai activ produs natural geriatric.

Există voci culte sau inculțe care nu cred în multitudinea utilizării spirulinei, care aparțin unor oameni care nu cunosc sau recunosc capacitatea remediilor naturale, veritabile "miracole" ale naturii care sunt lăsate pe Pământ pentru a fi descoperite și utilizate de rasa umană în scopul îmbunătățirii calității vieții și la nevoie pentru recuperarea sănătății pierdute.

Spirulina nu are nici un fel de toxicitate. Ba din contră, ea trebuie administrată alături de terapia complexă alopată, pentru reducerea acțiunii toxice a medicamentelor. Cu cât se va consuma mai multă spirulină, susțin savanții niponi, cu atât se vor utiliza mai puține medicamente, cu atât

populația va fi mai sănătoasă, mai aptă de muncă, mai dispusă la efort fizic și intelectual.

Spirulina nu este mult căutatul "panaceu universal" ci este un dar pe care Natura l-a făcut omenirii și "a nu te folosi de el ar fi irațional" spune "părintele Spirulinei" Dr. Christopher Hilze (S.U.A) care a dedicat algei 30 de ani de viață și a folosit milioane de dolari pentru studiul proprietăților și utilizării acesteia. În multe țări din lume, folosirea Spirulinei a devenit o problemă obișnuită. Ea se comercializează sub formă de tablete, granule, praf sau capsule sau se asociază cu salate, sucuri și mâncăruri, care nu necesită prelucrare termică.

Beneficiile spirulinei

Toate studiile din lume au confirmat faptul că nu există contraindicații ale utilizării Spirulinei. Milioane de oameni, în toate țările dezvoltate ale lumii, folosesc Spirulina în cantități cuprinse între 3 și 20 g pe zi. Cercetările efectuate de Organizația Mondială a Sănătății (O.M.S) au arătat că o doză de până la 50 g de Spirulină pe zi este inofensivă.

Spirulina asigură acele substanțe nutritive care lipsesc din hrana noastră sau acele produse pe care la un moment dat organismul nu le poate sintetiza din multiple cauze.

Spirulina furnizează atleților energie pentru un timp îndelungat și reduce timpul necesar pentru refacerea forțelor, ajută pe cei care au probleme cu digerarea sau asimilarea hranei, satisface apetitul, întrucât asigură copiilor și celor care nu agreează legumele posibilitatea să se hrănească corect luând numai câteva tablete.

Ajută oamenii ocupați care nu au timp pentru o alimentație regulată și echilibrată să-și ia rezerva necesară de substanțe hrănitoare care să asigure echilibrul necesar. Cei cu probleme de sănătate vor fi recunoscători Spirulinei, ca îi va ajuta să-și îmbunătățească starea de sănătate generală. Pentru oamenii vârstnici, dozele recomandate zilnic sunt mai mari decât pentru cei tineri. Deficitul de substanțe nutritive este mai mare și prin "problemele" pe care le au în asimilarea principiilor active determinate și de secrețiile interne proprii. Mulți oameni în vârstă sunt în tratamente pe terment lung, iar

medicamentele utilizate, perturbă asimilarea hranei naturale. De aceea, cu cât tratamentele medicamentoase sunt mai toxice, cu atât este mai benefică asocierea cu Spirulină.

Japonezii susțin că în toată lumea nu se va găsi un om care să nu aibă nevoie de Spirulină!

Spirulina este un produs natural pentru a cărei creștere nu se folosesc produse sintetice ca erbicide sau insecticide. Spirulina nu crează dependență.

Există la ora actuală peste 100 referate științifice publicate care contribuie la susținerea efectelor benefice pe care le are spirulina pentru sănătatea omului. Sunt studii care demonstrează că spirulina are efecte anticancerigene și proprietăți antivirale. De asemenea studiile pe animale arată că este un puternic stimulator al sistemului imunitar.

Spirulina, un adevărat scut de protecție

Spirulina activează multe dintre diferitele tipuri ale celulelor imune, printre care macrofagele, limfocitele T, limfocitele B și celulele naturale Killer.

De asemenea, ea stimulează organele implicate în funcția imunitară cum ar fi splina, ficatul, măduva osoasă, ganglionii limfatici, amigdalele și timusul. Spirulina reprezintă și un produs cunoscut pentru curele de detoxifiere, pentru că reușește să contribuie la legarea metalelor grele și la eliminarea acestora din organism.

Pe lângă tratamentul anemiei, scăderea colesterolului, stimularea imunității importante ale spirulinei este aceea de protecție la efectele iradierii asupra organismului.

Boala de iradiere poate afecta măduva osoasă, care nu mai produc suficiente globule roșii. De asemenea, afectează sistemul imunitar, datorită reducerii numărului de globule albe, pacienții devenind susceptibili la alergii, infecții și cancer. Spirulina stimulează atât producția de globule albe, cât și roșii.

Spirulina se găsește în multe preparate împreună cu altă algă, numită chlorella, care suplimentează acțiunea nutritivă și stimulatorie imunitară a acesteia.

Dr. Liana Strîmb,
cabinet Piața Libertății nr. 18,
telefon 0723859619.

Spirulina ameliorează anumite afecțiuni

Spirulina este un aliment cu un profil nutrițional atât de complet încât NASA și Agenția Spațială Europeană vor să îl includă în dieta astronauților de pe navele spațiale și a celor care vor efectua misiuni pe planeta Marte.

Cu un profil nutrițional atât de complex, nu este de mirare că spirulina este folosită astăzi nu doar pentru menținerea sănătății, ci și prevenirea, respectiv ameliorarea anumitor afecțiuni.

→ Soluție pentru intoxicația cu arsenic

Intoxicația cu arsenic este o problemă mai ales în zone ale unor țări precum India, Bangladesh, Taiwan sau Chile unde apare în urma consumului de apă contaminată. Asocierea dintre spirulină și zinc s-a dovedit a fi eficientă în scăderea nivelului de arsenic din organism, devenind astfel o soluție pentru combaterea acestei probleme.

Într-un studiu efectuat pe 41 de persoane cu asenicoză, 24 dintre cei care au primit de 2 ori pe zi, timp de 16 săptămâni o soluție de 250mg de spirulină + 2mg de zinc au înregistrat o scădere cu 47% a nivelului de arsenic din organism comparativ cu grupul placebo. Spirulina ar putea fi folosită ca tratament în intoxicații cu substanțe poluante care se regăsesc în mediul înconjurător.

→ Îmbunătățește rezistența musculară

Spirulina este o sursă bogată de proteine esențiale în procesul de creștere a masei musculare și fier necesar pentru transportul oxigenului către mușchi. Consumul acesteia îmbunătățește capacitatea de rezistență la efort prin amânarea epuizării în timpul exercițiilor fizice.

→ Ajută la scăderea tensiunii arteriale

Persoanele hipertensive găsesc în spirulină un aliat de nădejde pentru scăderea tensiunii arteriale. Acest beneficiu se datorează, printre altele, ficocianinei din compoziție, pigmentul albastru cu proprietăți antihipertensive. Mai mult, spirulina reduce inclusiv nivelul colesterolului, factor de risc care favorizează apariția afecțiunilor cardiovasculare.

→ Recomandată pentru tenul gras

Într-un studiu clinic realizat în cadrul Universității din Sao Paulo, Brazilia, 40 de femei cu vârste cuprinse între 18 și 65 de ani au folosit de 2 ori pe zi, timp de 28 de zile, o cremă dermatocosmetică cu extract de spirulină. În urma evaluării rezultatelor s-a constatat că spirulina este eficientă în îngrijirea tenului matur și cel al persoanelor mai tinere: aceasta hidratează pielea, controlează excesul de sebum și protejează bariera cutanată, care la rândul ei ne oferă protecție împotriva factorilor externi.

Spirulina este un ingredient valoros în produsele cosmetice și poate fi folosită inclusiv în măști homemade.

Avem în istoria universală nume mari care consumau murături. E amintită Regina Cleopatra din Egipt care avea incluse în regimul alimentar murături nu doar pentru sănătatea trupului, ci și pentru menținerea frumuseții. Se mai scrie că și Iulius Caesar, dar și cei care i-au urmat, includeau în meniul soldaților murături pentru putere. Pentru Napoleon, murăturile erau mai ceva ca aurul. Le considera sursa sănătății armatei sale. Și lista poate continua.

GASTRONOMIE

Murăturile, sursa de sănătate din cămara omenirii de mii de ani încoace

Se crede că primii castraveți au fost murați în India, având o vechime de peste 4000 de ani

Cât e iarna de lungă, oamenii de pretutindeni consumă murături. Unii nu ar da o porție de castraveți murați pe un car de roșii de seră în sezonul rece. Iar aici ne gândim la români, obișnuți să consume murături fel și fel toamna, iarna și primăvara. Că deh, altul e gustul roșiilor de grădină!

Când au apărut murăturile, cum au apărut ele și de ce ne plac atât de mult? Haideți să luăm toate informațiile despre murături pe rând.

Gustul aromatizat al murăturilor se obține cu ajutorul mirodeniilor

Un prim popas, DEX-ul: "legumă sau fruct fermentat, conservat în saramură sau oțet; produs alimentar murat: legumă înăcrăte". Wikipedia scrie că murăturile sunt alimente care prin procesul de fermentație, singure ori cu ajutorul Lactobacillus-ului plantarum, își scad pH-ul, își măresc aciditatea, putând fi astfel conservate vreme îndelungată, chiar mai bine de un an. Tot aici mai scrie că în procesul de murare, produsele fie sunt scufundate în saramură, fie într-o soluție de oțet. De ce vorbim de produse? Ei bine, pentru că se murează o gamă foarte largă de alimente, de la legume la zarzavaturi, carne, pește, ciuperci la ouă și lista poate continua.

Recomandate a se consuma iarna, pentru a ținde departe răceala

Studiile în domeniu au arătat că românii le place în mod special și tradițional, de ce nu, să pună la murat castraveți, varză, gogonele, conopidă, pepene, sfeclă roșie. Gustul aromatizat al murăturilor îl obțin cu ajutorul mirodeniilor, culese și ele tot din grădină în mare parte sau cumpărate la plic din alimentări: mărar, crenguțe de vișin, ienibahar, usturoi, boabe de muștar, cuișoare, țelină, hrean, piper.

Christopher Columb este cunoscut pentru faptul că avea o producție mare de castraveți în Haiti

Ca rezultat al procesului de fermentare este saramura, moarea, acrișoară și foarte aromată, recomandată a se consuma ca atare cât e iarna de lungă mai ales pentru a ține răceala departe de organism. În special în zona de sud a României, moarea e folosită la înăcrăte. Rămânem tot pe meleagurile țării noastre pentru a menționa și că românii au tradiție în a pune murături și cele mai populare la noi sunt castraveții murați, zacusca și varza la butoi. Se mai spune că e indicat

ca primul butoi de varză să-l punem de Sfântul Dumitru, iar ultimul să îl punem de Sfântul Andrei, adică în ultima zi de noiembrie. Pentru că au mare trecere, murăturile se găsesc în ultimii ani mai peste tot, în toate magazinele de cartier, chiar și în cele mai mici, în unități alimentare care au ca scop special prepararea și vânzarea lor.

Ceea ce este de remarcat este că în ultimii ani, în special anul acesta, tot mai multe gospodine de la oraș, chiar

ținere, își pun acasă murăturile. Cel mai probabil nu din considerente financiare, ci în încercarea de a obține gustul acela ce-l găseau doar în borcanele sau în butoaiele din camera bunicilor.

Astfel că ies la iveală rețetele mai vechi, șterse parcă de vreme, coli de hârtie îngălbenite de timp, dar care ascund acel gust al copilăriei.

Arheologii cred că primele alimente care au fost murate datează din anul 2.400 î.Hr.

Și pentru că am ajuns să vorbim de timp, e bine de știut că murăturile nu au apărut de ieri, de azi, ci au o vechime estimată a depăși mai mult de 4.000 de ani. Iată că de mai bine de patru mii de ani, legumele și fructele se conservau prin murare, murăturile devenind astfel sursă de hrană pe timp de iarnă. Legumele erau conservate în oțet ori în saramură încă din cele mai vechi timpuri.

Potrivit datelor cuprinse într-un material pe această temă publicat de historia.ro, chiar dacă nu se știe exact originea procesului de murare, arheologii cred că primele alimente care au fost murate datează din anul 2.400 î.Hr. Se mai crede că primii castraveți murați trebuie asociați cu India, câteva secole mai târziu. De altfel, în Biblie, castraveții sunt menționați de două ori, iar unii istorici îi plasează în urmă cu 3000 de ani, în Asia de Vest, în Egipt și Grecia. Una din cele mai importante ierburi folosite la conservarea legumelor este mărarul, despre care se scrie că a ajuns în Vestul Europei prin anii 900, adus fiind din Sumatra. De asemenea, mai apare că în Lumea Nouă, castraveții murați au fost aduși de Christopher Columb, care este cunoscut pentru faptul că avea o producție mare de castraveți în Haiti.

Nicholas Appert a găsit o metodă de a scoate aerul din borcane și a le fierbe în anul 1809

Privind în urmă cu sute de ani, e

bine să știm că în anul 1809, Nicholas Appert a găsit o metodă de a scoate aerul din borcane și a le fierbe, proces necesar pentru ca alimentele să se păstreze și mai mult timp. În zilele noastre, descoperirea e cunoscută sub denumirea de "baie în apă fierbinte", fiind de altfel una dintre cele mai mari descoperiri în domeniul culinar. La câțiva zeci de ani distanță, în anul 1850, chimistul de origine scoțiană James Young avea să fie inventatorul parafinei, cu ajutorul căreia se obține o etanșare mai bună a borcanelor, iar după opt ani, în 1858, John Mason din Philadelphia a patentat primul borcan Mason. Acesta a fost realizat dintr-un tip de sticlă dură care ar fi putut rezista unei temperaturi foarte ridicate în timpul fierberii. Abia în anul 1993 a luat ființă cea mai mare fabrică de borcane Mason, Alltrista Corporation.

Regina Cleopatra consuma murături pentru menținerea frumuseții

Avem în istoria universală nume mari care consumau murături. E amintită Regina Cleopatra din Egipt care avea incluse în regimul alimentar murături nu doar pentru sănătatea trupului, ci și pentru menținerea frumuseții. Se mai scrie că și Iulius Caesar, dar și cei care i-au urmat, includeau în meniul soldaților murături pentru putere. Pentru Napoleon, murăturile erau mai ceva ca aurul. Le considera sursa sănătății armatei sale. Și lista poate continua.

Cert este, în încheiere, că murăturile sunt considerate iată din cele mai vechi timpuri și până în prezent un aliment de bază, un "prieten de cataramă" al mâncării gătite. Murăturile ne-au ajutat să trecem peste iernile geroase, uneori constituind o masă principală, alături un aliat al procesului de digestie al celor mai grele mâncăruri, cărnuri fripte, jumări și alte preparate delicioase, de altfel, dar grele la stomac.

Theodora V.

Obiceiuri ciudate legate de servirea mesei în diferite țări

Înainte de a porni într-o călătorie, este bine să vă informați ce obiceiuri referitoare la servirea mesei este bine să respectați, pentru a nu jigni, fără intenție, gazda sau bucătarul restaurantului unde serviți masa.

→ **Ungaria**

În Ungaria există o superstiție legată de ciocnitul paharelor, de fiecare dată când se zice "Noroc". Această credință are rădăcini adânc înfipite în istorie. Este vorba despre momentul când Guvernul austriac a pus stăpânire pe Ungaria și a sărbătorit în public execuția unor rebeli unguri. Manifestarea austriecilor s-a desfășurat într-un mod foarte zgomotos și unul din metodele prin care s-au făcut "auziți" a fost ciocnitul paharelor și spargerea acestora. Acest gest le aduce aminte Ungurilor de episodul negru din istoria lor.

→ **Spania**

Se crede că, dacă un turist vede mizerie multă pe podelele unui

Beduinii au un întreg ritual de servirea cafelei și cu o mulțime de reguli. La o ceașcă de cafea s-au încheiat războaie, căsătorii, ori s-au aplanat conflicte. Aici, gazda este prima care gustă cafeaua, pentru a se asigura că este bună

restaurant din Spania, acesta trebuie, obligatoriu, să se oprească, să mănânce aici. Logica este următoarea: dacă se găsesc resturi de mâncare pe jos și șervețele folosite, mai multe decât în suportul de pe masă, înseamnă că mâncarea este foarte bună și că are trecere. Totuși, ar fi bine ca turiștii să nu se bazeze pe acest fapt, și să citească recenziile înainte de a lua masa la un anumit restaurant.

→ **Thailanda**

În Thailanda furculița nu trebuie să ajungă, sub nicio formă în gură. Aceasta trebuie să stea în mâna stângă, iar lingura în mâna dreaptă. Furculița are rolul de a pune mâncarea din farfurie în lingură.

Tot în Thailanda, ospătarul ia comanda numai de la cel mai în vârstă om de la masă.

→ **Iordania**

În acest stat, este consiedrat nepolitic să nu bei cel puțin o ceașcă de cafea, dacă mergi în vizită. Beduinii au un

întreg ritual de servirea a cafelei și cu o mulțime de reguli. La o ceașcă de cafea s-au încheiat războaie, căsătorii, ori s-au aplanat conflicte. Aici, gazda este prima care gustă cafeaua, pentru a se asigura că este bună. Fiecare invitat este obligat să servească de la una până la trei cești de cafea, altfel jignește gazda.

→ **Rusia**

Rușii adoră să bea votcă, însă nu au nicio regulă în ce privește ora potrivită de servirea. Iar refuzul este considerat nepolitic. Este mai bine de suportat amețea după consum, decât reproșurile unui refuz.

→ **Italia**

Italianii adoră cafeaua și nu o consumă nicidecum la întâmplare. După ora 11:00 nu mai adaugă nici măcar lapte la cafea și nici nu consumă cappuccino. Motivul este că laptele îngreunează digestia și de aceea nu-l consumă decât dimineața.

Mirela Filimon

Diego Maradona, o viață dedicată fotbalului

Ziua de miercuri 25 noiembrie 2020 va avea, pentru totdeauna o însemnătate tragică pentru iubitorii de fotbal din întreaga lume. Diego Maradona, unul dintre cei mai mari fotbaliști din istorie, în urma unui stop cardio-respirator. Inima lui Maradona s-a oprit la locuința lui din Tigre. A fost preluat rapid de o ambulanță, transportat la spital, dar aici a fost constatat decesul celui care este un erou al Argentinei. Ca dovadă, Guvernul Argentinei a declarat trei zile de doliu național.

A fost considerat de către mulți din lumea fotbalului (inclusiv jurnaliști sportivi, foști și actuali jucători, fani, etc.) ca fiind cel mai mare fotbalist al tuturor timpurilor, împărțind cu Pelé titlul de Jucătorul Secolului decernat de FIFA. De-a lungul carierei sale de jucător profesionist, Maradona joacă pentru (1976-2018), Boca Juniors (1981, 1995-1998), F.C. Barcelona (1982-1984), SSC Napoli (1984-1991), F.C. Sevilla (1992-1993) și Newell's Old Boys (1993-1994).

În cariera sa internațională, a jucat pentru naționala Argentinei 91 de meciuri și a marcat 34 de goluri. A participat la patru turnee finale ale Campionatului mondial de fotbal F.I.F.A., incluzând Cupa Mondială din 1986, când, în calitate de căpitan de echipă, a condus Argentina spre titlul final, învingând în ultimul act Republica Federală Germană și câștigând Balonul de Aur, premiul pentru cel mai bun jucător al turneului. La același turneu, în meciul pentru sferturile de finală, disputat împotriva Angliei, a marcat două goluri în victoria Argentinei cu scorul de 2-1, goluri care l-au consacrat la nivel mondial. Primul gol a fost marcat cu mâna și numit ulterior mâna lui Dumnezeu, conform declarațiilor fotbalistului, iar al doilea gol a fost marcat după o cursă de aproximativ 60 de metri în care a driblat șase jucători englezi, gol care a fost numit ulterior golul secolului.

Copilăria și debutul în fotbal

Diego Armando Maradona s-a născut în Lanús, Argentina, dar a crescut în Villa Fiorito, o suburbie la sud de Buenos Aires, într-o familie săracă, familie care ulterior s-a mutat în provincia Corrientes. A fost primul băiat din familia sa, după nașterea celor

trei surori mai mari ale sale. Mai are doi frați mai tineri decât el, pe Hugo (el Turco) și Raúl (Lalo), amândoi activând ca fotbaliști profesioniști. Maradona are origini italiene, spaniole, croate și argentine indigene.

La 10 ani Maradona a fost remarcat de către un talentat căutător de tineri jucători, în timp ce juca la Estrella Roja, un club din vecinătatea unde locuia. A devenit juniorul lui Los Cebollitas (Micile Cepe), echipa de juniori a clubului din Buenos Aires, Argentinos Juniors. Ca și copil de minge la 12 ani, încânta spectatorii arătându-și măiestria cu mingea, în timpul pauzelor meciurilor din prima divizie.

La 20 octombrie 1976, Maradona și-a făcut debutul de fotbalist profesionist la Argentinos Juniors, la numai zece zile de la împlinirea vârstei de 16 ani. A jucat la Argentinos Juniors din 1976 până în 1981, când a fost transferat pentru 1 milion de lire sterline la Boca Juniors. Alăturându-se noii echipe la jumătatea sezonului din 1981, Maradona a jucat până în 1982, contribuind la câștigarea primei sale medalii de campion al primei ligi argentine.

Cariera internațională

De-a lungul perioadei sale la Napoli, fotbalul internațional l-a consacrat pe Maradona. Jucând pentru alb-albaștrii (Albicelestes) din naționala Argentinei, Maradona a participat la 4 turnee consecutive ale Cupei Mondiale F.I.F.A., conducând Argentina la câștigarea titlului mondial din 1986 și la câștigarea medaliei de argint (locul 2) din 1990. Și-a făcut debutul internațional la vârsta de 16 ani, într-un meci împotriva Ungariei, la 27 februarie 1977.

La 18 ani a participat cu Argentina la Campionatul Mondial de Tineret și a fost jucătorul turneului, strălucind în finala câștigată împotriva Uniunii Sovietice. La 2 iunie 1979 Maradona a înscris primul său gol pentru naționala Argentinei în victoria cu 3-1 împotriva Scoției pe Hampden Park.

Maradona a jucat la primul său turneu final al Cupei Mondiale în 1982. În primul meci, Argentina, campioana en-titre, a pierdut cu Belgia. Deși echipa a câștigat convingător cu Ungaria și El Salvador, calificându-se în turul doi, au fost învinși de către Brazilia și de către câștigătorii turneului final-Italia. Maradona a jucat toate cele cinci meciuri fără să fie schimbat, înscriind

de două ori contra Ungariei, dar fiind eliminat cu 5 minute înaintea finalului partidei cu Brazilia, pentru un fault dur.

La turneul final din 1994 al Cupei Mondiale desfășurat în Statele Unite, Maradona a jucat doar două meciuri, înscriind un gol împotriva Greciei, înainte de a fi trimis acasă, după ce a fost depistat pozitiv cu efedrină, la un test antidoping. În autobiografia sa, Maradona a argumentat că rezultatul testului se datorează antrenorului său personal care i-ar fi dat să consume băutura întăritoare Rip Fuel. El susține că varianta americană a acestei băuturi era diferită de cea argentiniană și de aceea a fost eliminat de la participarea în runda a doua a turneului. FIFA i-a solicitat să părăsească turneul și implicit Argentina a fost eliminată în faza secundă a turneului final de către România.

Maradona a menționat că ar fi avut un acord cu F.I.F.A., pe care această organizație îl contestă, acord care i-ar fi permis să folosească efedrină și alte medicamente pentru a pierde în greutate și pentru a fi în stare să joace. Conform lui Maradona, acest acord ar fi fost încheiat astfel încât Cupa Mondială să nu piardă din prestigiu prin absența sa. Această afirmație nu a fost niciodată dovedită.

Un stil de joc aparte

Maradona avea o constituție compactă care îl ajuta să reziste foarte bine presiunii fizice. Picioarele sale puternice și centrul său jos de greutate i-au creat un avantaj în cazul alergărilor pe distanțe scurte. Rezistența și puterea sa fizică s-au făcut remarcate prin cele două goluri marcate împotriva Belgiei, în semifinala Cupei Mondiale din 1986.

Una din mișcările consacrate de Maradona este driblingul în plină viteză în calitate de aripă stângă, și ajungând pe linia adversă a porții oferea pase de o mare acuratețe coechipierilor săi pentru a marca.

O altă mișcare marca Maradona este reprezentată de Rabona, o pasă cu exteriorul piciorului executată prin spatele piciorului de sprijin care suportă întreaga greutate a corpului. Această mișcare a dus la câteva pase de gol, precum cea dată lui Ramón Díaz, care a înscris cu capul în amicalul din 1980 împotriva Elveției.

De asemenea Maradona a fost un foarte bun executant al loviturilor libere înscriind deseori din astfel de situații.

Meghan Markle, detalii despre drama prin care trecut

Meghan Markle, soția prințului Harry, a dezvăluit că a suferit un avort spontan, anul acesta, lucru care i-a provocat o imensă suferință.

Fosta actriță, cunoscută mai ales din serialul „Suits”, a dezvăluit că tragedia a avut loc în luna iulie, în timp ce-i schimba scutecele micuțului Archie.

„Am căzut pe jos cu Archie în brațe, îngânând un cântec de leagăn pentru a-mi menține calmul și a-l liniști pe copil, un cântec vesel în total contrast cu presentimentul că ceva nu este în regulă”, a povestit Meghan Markle.

„Am știut, în timp ce-mi îmbrățișam primul copil, că tocmai l-am pierdut pe cel de al doilea”, a adăugat soția prințului Harry al Marii

Britanii.

Meghan a devoalat că s-a întâmplat într-o dimineață de iulie, care „a început la fel de obișnuit ca orice altă zi”.

Ducesa a spus că s-a trezit, a hrănit câinii, a ordonat hainele și creioanele lui Archie, apoi „mi-am prins părul într-o coadă de cal și l-am luat pe fiul meu din pătuțul lui”.

„Câteva ore mai târziu, m-am întins pe un pat de spital, ținându-l pe soțul meu de mână. I-am simțit palma și i-am sărutat încheieturile, ambele umede de lacrimi. Uitându-mă la pereții albi și reci, ochii mei străluceau. Am încercat să-mi imaginez cum ne-am vindeca, cum am putea trece vreodată peste asta”, potrivit dailymail.co.uk.

Celine Dion a pierdut un proces

Céline Dion a pierdut disputa legală în valoare de 13 milioane de dolari cu fostul impresar pe care l-a acuzat că a fost plătit prea mult pentru o negociere de 489 de milioane de dolari pe care a făcut-o în numele ei în 2017, potrivit The Guardian.

În cazul deschis la Comisia pentru muncă din California, David Gurley a decis împotriva cântăreței care va continua să îl plătească pe Rob Prinz pentru un contract care durează până în 2026. Prinz primește comision între 1,5% și 3% pentru concertele pe care Dion le susține în turneu și în timpul rezidenței ei în Las Vegas, ceea ce înseamnă 13 milioane de dolari. Rata a fost convenită într-un aranjament făcut anterior cu fostul soț al artistei, regretatul René Angéllil, și continuat de managerul Aldo Giampaolo. În 2017, Prinz a negociat un contract cu promotorul AEG prin care, până în 2026, Dion va câștiga 272 milioane de dolari din concertele susținute în Las Vegas, 212 milioane de dolari din turneu, la care se adaugă un bonus de 5 milioane de dolari pentru semnarea

contractului. Un audit făcut de Deloitte & Touche a descris comisioanele lui Prinz drept „exorbitante”. După ce Giampaolo a fost concediat, noul management al ei l-a concediat pe Prinz când acesta a refuzat să îi fie redus procentajul.

Céline Dion a susținut că Prinz era plătit prea mult și a dus cazul în fața tribunalului. Într-un comunicat publicat de Billboard, Dion a spus: „Pentru că Angéllil nu a fost aici să îmi țină partea la audiere, simt că domnul Prinz și agenția ICM au profitat cu cererile lor pentru bani... Mă simt trădată”.

„Nu spun că domnul Prinz nu a făcut nimic, dar primește mult mai mult pentru cariera mea decât merită. Domnul Prinz nu a cerut să fie plătit pentru zece ani pentru munca de câteva luni și nu am fost vreodată de acord cu asta”. Rick Levy, avocatul ICM, a laudat decizia curții și a spus că Prinz a reprezentat-o pe artistă în mod exemplar. Dion plănuiește să facă apel la Curtea Superioară a Californiei, unde cazul să fie judecat de un juriu.

